

Sygn. akt III Ca 903/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący:	SSO Zofia Klisiewicz
Protokolant:	insp. Jadwiga Sarota

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2014r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko P. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu

z dnia 30 sierpnia 2013 r., sygn. akt I C 454/13 upr.

oddala apelację.

Sygn. akt III Ca 903/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30.08.2013r. Sąd Rejonowy w Nowym Sączu w sprawie z powództwa (...) sp. z o. o. z/s w W. przeciwko P. K. o zapłatę, oddalił powództwo o zapłatę kwoty 2036,65 zł (Sąd omyłkowo w uzasadnieniu podał kwotę 22 036,65 zł) z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia (pkt I sentencji), kosztami procesu obciążył powoda (pkt II sentencji). Powodem oddalenia powództwa było uwzględnienie zarzutu przedawnienia roszczenia podniesionego przez pozwanego na podstawie art. 751 § 2 k.c.

Powyższy wyrok zaskarżył powód apelacją, w której zarzucił :

- naruszenie art. 750 k.c. poprzez jego błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że ustawodawca dla wyodrębnienia danej umowy wymaga kompleksowego uregulowania, podczas, gdy jego zdaniem do jej wyselekcjonowania wystarczy minimalny stopień regulacji pozwalający w ogólnym stopniu na rekonstrukcję istotnych elementów umowy i taka została przewidziana w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym – umowa o świadczenie usług edukacyjnych,

- naruszenie art. 751 pkt 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię wyrażającą się w dokonaniu rozszerzenia katalogu stypizowanych tam roszczeń i uznanie, że roszczenia z tytułu nauki to tyle samo co roszczenia z tytułu kształcenia, nadto poprzez błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, iż : a) niepubliczna uczelnia wyższa, o której mowa w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym jest osobą trudniącą się zawodowo czynnościami związanymi z nauką, osobą utrzymującą zakład przeznaczony na cel związany z nauką, a w konsekwencji błędne jego zastosowanie przez przyjęcie dwuletniego terminu przedawnienia.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2036,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości czterokrotności stawki minimalnej określonej w rozporządzeniu, nadto zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości czterokrotności stawki minimalnej określonej w stosownym rozporządzeniu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Postępowanie w niniejszej sprawie prowadzone było w trybie uproszczonym.

Stosownie zatem do treści przepisu art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 750 k.c.

Do umów nienazwanych, których przedmiotem jest świadczenie, z mocy art. 750 k.c. należy stosować przepisy dotyczące zlecenia (art. 734 i następnego k.c.). Takimi umowami będą umowy o świadczenie usług zawierane z podmiotami świadczącymi je w zakresie swojej działalności gospodarczej lub zawodowej. Cechą charakterystyczną takich umów jest również to, że zazwyczaj są to umowy oparte na zaufaniu między stronami i z uwagi na to wymagają osobistego wykonania przez usługodawcę. Do takich umów należy też umowa objęta niniejszym postępowaniem.

Art. 160 ust. 3 ustawy prawo o szkolnictwie wyższym nałożył na wszystkie uczelnie wyższe, zarówno publiczne, jak i niepubliczne, obowiązek zawierania ze studentami pisemnych umów określających „warunki odpłatności za studia”. Przepisu tego nie należy interpretować w sposób rozszerzający. Nie można bowiem uznać, że wprowadza on nowy, odrębny typ umowy nazwanej, wyłączonej z działania art. 750 k.c. Nakładając na uczelnię obowiązek zawarcia umowy określającej warunki odpłatności za studia, ustawodawca zdecydował się wprowadzić wymóg pisemnego regulowania relacji finansowych pomiędzy uczelnią, a studentami. Zawarcie umowy gwarantuje studentom, że nie będą oni w trakcie korzystania z usług edukacyjnych obciążani dodatkowymi, nieuzasadnionymi i nieprzewidzianymi w umowie opłatami. Przede wszystkim umowa o naukę między studentem a uczelnią, której niektóre elementy objęte zostały dyspozycją przepisu art. 160 ust. 3 ustawy z 27.07.2005r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U. z 2012r., poz. 572 j.t.), ma charakter cywilnoprawny i oparta jest na dwustronnych zobowiązaniach. Przedmiotem umowy są usługi edukacyjne świadczone przez szkołę wyższą posiadającą określone uprawnienia do wykonywania tej działalności. Student jest – na podstawie umowy – zobowiązany uiszczać czesne i inne opłaty związane z przebiegiem studiów. Umowa ta ma zatem charakter umowy zlecenia. Student zobowiązuje się do wnoszenia opłat, a uczelnia do należytego świadczenia usług edukacyjnych.

Umowy nazwane to z kolei pewne typy umów, powtarzające się w obrocie, normowane przez przepisy prawa obowiązującego, w których określone są wzajemne uprawnienia i obowiązki stron właściwe dla stosunku prawnego danego rodzaju. W art. 160 ust. 3 ustawy o szkolnictwie wyższym wyraźnie zaznaczono, iż chodzi o umowę określającą jedynie „warunki odpłatności za studia...”. Nie może tu chodzić o umowę określającą wzajemne zobowiązania stron związane z procesem kształcenia, w której jedna strona (uczelnia) zobowiązuje się do przeprowadzenia

studiów na odpowiednim poziomie i wydania dyplomu, zaś druga (student) - do uiszczenia za to odpowiedniej zapłaty. Rozumienie tego w ten sposób nie tylko zdecydowanie wykraczałoby poza precyzyjne brzmienie przepisu ustanowionego przez racjonalnego ustawodawcę, lecz także byłoby w sprzeczności z istotą kształcenia na studiach wyższych, stanowiącego zadanie publiczne i uregulowanego w całości przez bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa administracyjnego tj. ustawę Prawo o szkolnictwie wyższym i rozporządzenia wykonawcze. Reasumując, unormowanie w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym dotyczące umowy o świadczenie usług edukacyjnych nie jest pełne i nie można go porównywać do sposobu regulacji poszczególnych typów umów w kodeksie cywilnym. Nie ma też kompleksowego charakteru, gdyż omawia jedynie wycinek zagadnienia. W związku z powyższym bezzasadne jest twierdzenie apelującego, że elementy istotne umowy o świadczenie usług edukacyjnych zostały uregulowane wyczerpująco przez przepisy ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i w związku z tym art. 750 k.c. nie ma zastosowania.

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 751 k.c.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował art. 751 pkt 2 k.c. Przepis ten stanowi, że z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia z tytułu utrzymania, pielęgnowania, wychowania lub nauki, jeżeli przysługują osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone. Jak więc z tego wynika przepis ten znajduje zastosowanie jedynie do niektórych roszczeń wynikających ze stosunku zlecenia o ile przysługują one podmiotom o szczególnym statusie, a więc osobom trudniącym się zawodowo czynnościami w zakresie utrzymania, pielęgnowania, wychowania lub nauki albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone. Z przyczyn wyżej podanych nie można podzielić poglądu apelującego, że spod tej regulacji wyłączona jest nauka w ramach reżimu szkolnictwa wyższego z uwagi na normy szczególne względem kodeksowych, zawarte w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym. Przepis art. 751 pkt 2 k.c. posługuje się bardzo ogólnym pojęciem „roszczenia z tytułu nauki” i nie ma przeszkód do jego stosowania w przypadku dochodzenia przez uczelnię wyższą (ewentualnie jego następcę prawnego) opłat czesnego za studia i usługi edukacyjne. Wymóg stosowania powołanego przepisu jedynie do roszczeń podmiotów w nim określonych również nie wyłącza możliwości powołania się na dwuletni termin przedawnienia. Rzeczywiście w literaturze przyjmuje się, że określenia: zawodowego trudnienia się czynnościami w postaci utrzymania, pielęgnowania, wychowania lub nauki oraz utrzymywania zakładów przeznaczonych do świadczenia wskazanych wyżej usług oznaczają, że chodzi w tym przepisie o przedsiębiorcę w rozumieniu przepisu art. 43¹ k.c. Zdaniem apelującej uczelnia wyższa nie prowadzi działalności gospodarczej - co ma wynikać z art. 106 ustawy prawo o szkolnictwie wyższym. W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko apelującej nie jest trafne. Art. 106 w/w ustawy zastrzega jedynie, że prowadzenie przez uczelnię działalności dydaktycznej, naukowej, badawczej, doświadczałnej, artystycznej, sportowej, rehabilitacyjnej lub diagnostycznej nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. To zaś oznacza, że do wymienionych rodzajów działalności nie będą miały zastosowania wynikające z tej ustawy, zasady podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej i zasady kontroli tej działalności. Nie można więc na tej podstawie przyjąć, że uczelnie w zakresie wymienionej w tym przepisie działalności nie mogą być przedsiębiorcami w rozumieniu innych przepisów prawa, w sytuacji gdy działalność ta jest wykonywana odpłatnie oraz spełnia przesłanki typowe dla działalności gospodarczej, a więc jest wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (zob. A. Szymańska Komentarz do art. 106 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym System Informacji Prawnej Lex oraz H. Izdebski i J. Zieliński Komentarz do art. 106 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym System Informacji Prawnej Lex).

Przepis art. 43¹ k.c. zawiera definicję przedsiębiorcy stworzoną na potrzeby prawa prywatnego i pojęcie przedsiębiorcy jest zdefiniowane przez ten przepis bardzo szeroko, szerzej niż pojęcie przedsiębiorcy funkcjonujące w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej. Szeroko na gruncie tego przepisu wykładane jest również pojęcie działalności gospodarczej. Za działalność gospodarczą uznaje się działalność, która ma zarobkowy charakter. Przy takim pojmowaniu działalności gospodarczej, wyższą uczelnię niepaństwową świadczącą odpłatnie usługi edukacyjne, można uznać za przedsiębiorcę w rozumieniu przepisu art. 43¹ k.c.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy oddalił apelację na zasadzie art. 385 k.p.c.

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

(...)